

Det, der bestaar.

For Guds Ord bestaar evindeligt (ef. 40, 8).

Tro.

Tro er en Fortroening til det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses. Ved den sig de gamle godt Vidnesbyrd.

Heb. 11, 1-2.

Tro — der gives Mennesker, som Iader haab eller ringe om Tro.

Men laad os straks gøre opmærksom paa, at Tro absolut gaar foran Viden i ethvert Menneskes Liv. Enhver er nødt til at indrømme, at et Barns Forældre var i Verden før Barnet.

Derfor er Forældrene foran deres Barn eller Børn i Viden — det maa ogsaa indrømmes.

Men netop derfor maa Barnet begynde sit Liv i Tro.

Det maa betros hele sit lille Liv til Forældrenes Omsorg, og det gør det ogsaa gerne.

Og hvor begærligt er ikke Barnet, saa snart det bliver til lidt, efter at have Forældrene fortælle.

Men alt dette beror jo paa, at Barnet tror, tror hvad Mo'or og Sa'r fortæller det — de ved jo saa meget.

Og Discipelen, Eleven paa Skolen — enhver maa jo indrømme, at Læreren er foran ham.

Derfor maa Discipelen begynde sit Arbejde i Skolen med Tro, ellers nytter hans Skolegang intet.

Den Discipel, der møder sin Lærer med Tvivl og Bantro, maatte hellere blive fra Skole.

Og saadan helt igennem — den ene Slægt gaar foran den anden, og den nulevende Slægt kan intet vide om Fortiden uden gennem Tro, Tro paa, hvad de forudlevende Slægter har fortalt.

Væjer — kan du ikke se, at hele dit Livs Lykke i Grunden beror paa Tro!

Det hedder i 6. Vers af samme Kapitel, hvorfra ovennævnte Ord er taget, at uden Tro er det umuligt at behage Gud.

Er det underligt?!

Thi uden Tro er det jo komplet umuligt at behage Mennesker! Tænk dig et Barn, der ikke tror, hvad Sa'r og Mo'or fortæller det! Er et saadant Barn behageligt?

Og tænk dig en Discipel, der tvivler paa Nigtigheden af, hvad Læreren underviser ham om!

Eller du kan prøve at forestille dig et Rabolag uden Tro, den ene Rabe eller Rabeerke tvivler om Sandheden af, hvad den anden siger!

Vilde du ønske at leve i et saadant Rabolag?

Videlig — det er umuligt at behage Mennesker uden Tro.

Og det er slet ikke underligt; thi naar det ene Menneske ikke tror, hvad det andet siger, saa gør det ham jo til Sjæner.

Men saa Gud da? Derjom vi ikke tror, hvad han siger, saa gør vi ham til Sjæner.

Sagen er, at ligesom Forældre er før end Børn, og den ene Slægt gaar foran den anden, saa er Gud fjærend alle Mennesker og alle Slægter.

Derfor er han ogsaa den sidste Rilde til al Viden.

Der staar i de ovennævnte Ord, at Troen er en „Overbevisning om Ting, som ikke ses.“

Det fremgaar ogsaa af, hvad der ovenfor er fremdraget og vaapeget. Men det hedder videre: „Ved Tro fatte vi, at Verden blev skabt ved Guds Ord.“

Der var jo da ingen forud for det første Menneskes Stabelse, alt-saa ingen forud for Verdens Stabelse.

Derfor var der absolut ingen anden Vej til Kundskab om Verdens Stabelse end Guds Aabenbaring derom og Menneskets Tro paa denne.

Det allerlængste, et Menneske kan komme med Henyn til Verdens Stabelse, er til at sige: Jeg ved absolut intet derom.

En ganske simpel Ting: Et Menneske kan intet bestemt vide om sin Fødselsdag uden efter, hvad der er det fortalt.

Der ligger altsaa Tro til Grund for Sejringen af enhver Fødselsdag.

Du siger maaske: Ja, men troværdige Mennesker, min egen Moder, har sagt mig det, saa ved jeg det da.

Men Gud da — er han da ikke troværdig, og har han da ikke fortalt os om Verdens Stabelse og de tuinde andre Ting!

Og det er netop det ejendommelige ved Troen, den er „Fortroening til det, som haabes, Overbevisning om det, som ikke ses.“

Det, som haabes — aa alt det, som et Menneske, der bærer paa Gudsbilledet, strækker sig ud imod, og som er det lovet af Gud — evigt Liv i Salighed og Herlighed i Samfund med Gud og alle de frelst.

Det, som ikke ses — det uynlige nærværende, Barnefaar hos Gud, Sønnsforlædelse, Guds Velbehag, Fred og Glæde i den Helligaand, som Gud vidner om i sit Ord.

Ikke at tro dette — disse for Mennesket saa herlige Ting for Tid og Evighed! — nej, det er umuligt, at den, der ikke tror Guds Tilbud om Frelse og Barnefaar kan behage ham.

Det hedder: „Ved den sig de gamle godt Vidnesbyrd.“

Det er, hvad Troen skænker her paa Jorden baade i det kirkelige og det borgerlige Samfund.

Thi Gud befaler aldrig andet end saadant, som ligger paa og tjener til Menneskets Lykke, og han forbyder intet uden det, der vil bringe Skade og Fordærvelse.

Det har gaaet saaledes med igennem Tiderne, og det vil gaa ligedan fremdeles, at Troen giver sin Ejer godt Vidnesbyrd, og det bedste ejes endda i Haabet.

Kristendom mægter at forny Mennesker idet den fylder dem med Haab og Tro. *)

Tæst: 2. Kor. 4, 16-18.

Hvor var dog Paulus et lykkeligt Menneske! et Menneske, som hvem det med Sandhed kunde siges: Det gamle er forbigaangt; ja, alt er blevet nyt! — Vel kendte Apostelen ud af bitter Erfaring, at det holdt haardt saaledes at bryde med alt det gamle. Det holdt haardt! Og dog var det hans Livs store Lykke, at da han gennem Synet ved Damaskus kom til Klarhed over sin egen Stilling og saa, at hele hans Ungdomsliv var en stor Vidfarelse, saa kastede han resolut Broen af bag sig og spærrede derved sig selv enhver Tilbagevej til det gamle. — Men Paulus lærte siden gennem dyrefæst Erfaring, at fordi det gamle er forbigaangt er ikke med eet Slag alt blevet nyt. Han maatte gennemgaa en lang Uddannelse i Guds Skole, for at saa lært, at af Guds Naade er man alt det, man er. Skønt han straks efter sin Omvendelse gjorde bitterligt for alle, hvad han førte i sit Skold, idet han i Damaskus Synagoger førte et veldigt Vidnesbyrd for Jesus som Guds Søn, saa hørte der mere en en Velsignets Trosgræbthed til for den Mand, der paa ganske bar Bund skulde begynde en Apostelvirksomhed for Hedningers Frelse. Den græske Verdens Overtro og Bantro var en haard Jordbund at arbejde i, saa haardt, at kun den stadige Naadshjælp som er af Gud, kunde gøre Paulus til et brugeligt Redskab, men det er jo egentlig det samme, som gælder for enhver af os, som vil være Kristi Disciple: Den store og grundlæggende Fornæelse maa fortættes af en Fornæelse fra Dag til Dag.

Der er dog sikkert paa Grund af de mange og magtige Hindringer for Pauli Evangeliseringsfærd gaaet adskillige andre Dgør for sig i Pauli Liv foruden det i Damaskus, og anderledes dybtgaaende Dgør end for Kristi mindre Tjenere; men naar han her i sit andet Brev til Kor. betror sit eget Livsopgør til Papiret, er det derfor desto mere værd at lægge Mærke til, at han,

trods alt, sammenfnytter hele Dgørets Resultat i dette ene: „Bliver ikke træt.“ Grunden til dette Resultat kan ud fra det øvrige Indhold i Stykket jammes deri, at: Kristendom mægter at forny Mennesker, idet den fylder dem med Haab og Tro. Den egentlige Nøgle til vor Tæstis Fortjaalelse ligger imidlertid sikkert gent i Tæstis første Ord: „Derfor“ — „derfor“ bliver vi ikke trætte.“ Dette „derfor“ viser os utvivlsomt hen til den lige omtalte Svæbgevendelse i Pauli Liv, Jesu Aabenbarelse for ham nær Damaskus, hvorved Paulus paa en Gang blev blind og seende; han blev blind paa det ydre Sje, men fik det indre Sje oplyst til at se „Guds Herlighed i Kristi Na'yn“ (2 Kor. 4, 6), at han var Mesias, at han var den, som Gud havde oprejst fra Døde. — Herved dæmrede et nyt Lys for Paulus' Sjel, en ny Tro, et nyt Livsindhold. — Om nogen af Apostlene skulde være bleven frittet til at løbe trætt og lade Hænderne jynke, da maatte det være Paulus paa Grund af hans overvætted Videlser for Evangeliet og paa Grund af hans overvætted Arbejde med Mund og Haand, men aldrig kunde han blive trætt af at løbe og oplyste bedende Hænder mod Himmelen, efter at han deroppefra havde set det store Syn og hørt Ordene om at „stampe mod Brodden“. Ulykkelig og Frelserstien her blev ham en staidigt virkende Spore i hans senere Liv. Derfor udgik paa en Gang en Kraft til ham og en Anklage mod ham. Aldrig jynkes han at kunne gøre nok for at oprette det forjættede, han maatte ile beständig hurtigere med Frelsens Budskab; men ud fra denne Begivenhed stod det med Selvoplevelsens Frihed fast for Paulus, at Kristendom mægter — trods alt — at forny et Menneske, idet den fylder ham med Haab og Tro.

Man siger, at Forældre lever deres eget Liv om igen i Børnenes. Saaledes gif det ogsaa Paulus. Han fik mange aandelige Børn, han blev Fader til hele kristne Menigheder. Og under sit mangeaarige Arbejde med Evangeliet erfarede Paulus paa ny Kristendommens Ene til at bryde det gamle og bygge det nye op. Skønt han ældedes i Kamp for Evangeliet, mærkede han baade i sig selv og i de andre Korsordets Kraft til indre Fornæelse. Skønt han og hans Medarbejdere oplevede store Trængsler for Evangeliets Skyld mærkede de, at Haabet om den kommende Herlighed vejede langt mere paa Evighedsens Vægtkaale, saa Videlsen i Sammenligning dermed blev for intet at regne. Skønt de lige saa lidt som andre kunde undvære de ymnlige og timelige Ting, søgte de sig saa rige i Troen paa de uynlige og evige, at alt det andet egentlig kun blev Vitting. Og rundt om velsignede Gud blev lille Udbyd til en magtig Hjst. I Menighederne bekræftedes det, at Kristendom virkelig mægter at forny Mennesker, idet den fylder dem med Haab og Tro.

I vore Dage synes Kristendommens ydre Stilling forandret fra mere til bestandig løjere Udgifter. Nu kan ingen saa Breve fra Dgøret til at forfølge Herrens Bønner og friste dem til at spotte hans Naavn. Men selv om Evangeliet har gaaet sin Sejrsang trindt om Vandet siden hin første og største Hedningeaopstels Dage, saa er der endnu den Dag i Dag Hedninger, som aldrig har hørt Evangelium forkyndt. Og selv om Verdens Stilling til Kristendom er forandret, saa ligger Verden stadig i det onde og trænger til en stor og gennemgribende Fornæelse. Det evige er for Størsteparten af Mennesker endnu ikke i Praksis bleven Verdenslyngdepunkt fremfor det timelige. Kan da Evangeliet frembringe denne Fornæelse? Dette Spørgsmaal kunde synes noget vidtforværende. Lad mig for at gøre det mindre vidtforværende henvende det til enhver her iblandt jer og behyde det ud fra selve den nærværende Sammenhæng. — Jeg vil sige paa, at ingen af jer har været eller er saa fjendsk, saa hadefuldt over for Evangeliet, som Paulus engang var, thi der staar skrevet, at „han jynkede med Kristus og Mord mod Herrens Disciple“. Kan de det da nyfabe en saadan For-

følger, skulde det da ikke mægte at nyfabe enhver af jer? Kunde det ved en saadan enkelt Mands Budskab dengang forny en Verden, skulde det da ikke ved jer alle kunne forny en Verden? Jo sandelig, thi om end Verdens Stilling over for Evangeliet forandres nok saa meget i Retning af Raafømbed, saa forandres Evangeliets Stilling over for Verden aldrig, saa lange Verden staar. Derfor nøjes jeg ikke med at henstille dette Spørgsmaal til den enkelte, men dover endog at antyde et Svar, hvor stort end Spørgsmaalet er: — Jo, Evangeliet kan ogsaa i vor Tid bringe denne Fornæelse til Verden; — om det saa vil bringe den, det beror paa dig, du enkelte; først og fremmest paa, om det har skabt dig selv om til et nyt Menneske; dernæst paa, om du vil ofre alt, eller du bare vil ofre noget for det; endelig paa, om du vil blive trætt paa Salvejen, eller du vil blive trofast lige til Løbets Ende.

Men da det altsaa er paa den enkelte, at Løsningen af dette vidtforværende Spørgsmaal beror, saa vender jeg egentlig hermed tilbage til det, jeg begyndte med at sige om en enkelt: „Hvor var dog Paulus et lykkeligt Menneske, hos hvem det gamle var forbigaangt og ja, et nyt var blevet nyt!“ Og saa du, kære Ven, er jo dog skabt til at blive et lykkeligt Menneske. Har du saa grebet Lykken? Jeg mener ikke den Lykke, som Verdens Mennesker efterjager i deres Dans om Guldfalven eller denne Verdens Glæder, for de vilser jo selv ved deres Vandal, at de til sidst bliver lede ved alt dette, naar de først har faaet nok af det. Al blot verdslig Lykke er idel Tomhed og Fortængelighed; derfor spørger jeg dig ikke om denne Lykke, som forgaar, men jeg spørger dig: Har du da grebet den Lykke gennem Troen paa Jesus Kristus at fornyes i dit indvortes Menneske, den Lykke, som virkelig er i Verden, men ikke af Verden, den Lykke, som ikke er Tomhed, men bestaar, selv om Verden forgaar?

Jeg kunde som Svar paa dette Spørgsmaal lærlig tænke mig, at der vilde gives to Slags Nej og to Slags Ja; et Nej, som er sørgeligt og et andet Nej, som dog ikke er fuldt saa sørgeligt, et Ja, som er glædeligt og et andet Ja, som ikke er fuldt saa glædeligt. Prøv nu dig selv over for dette vigtige Spørgsmaal, om du gennem Troen paa Jesus Kristus har grebet den Lykke, som ene og evig bestaar!

Og se saa, hvilket Svar der passer paa dig!

I Fald du kun har givet et kolbt og ligegyldigt Nej til Svar, da maa jeg bedrøves over det Svar. Da lever du jo som et fortabt Menneske i Verden og nærer vel næppe engang nogen Langsel efter en stor og gennemgribende Fornæelse af dit Liv. Men da beder jeg dig: Kære Menneske, vaagn dog op! Vaagn dog til at se, hvad du inderst inde trænger til. Du har sandelig ikke Naad til at være ligegyldig i denne Sag, for det drejer sig jo om det dyrebare i dig selv. Dit høre Menneske fortæres jo; Ungdom, Skønhed, Selvbed fortæres; hvad har du da igen til den Tid, da dit hele Legeme fortæres i Jorden? Vaagn dog op til at sørge for dit indre Menneske, for din udvælske Sjel, mens det er Naadens Tid. Se, hvordan de hebbengangne og de nutidige Slægter giver Herlighedens Herre, Jesus Kristus, det Vidnesbyrd, at han er i Stand til at forny det indre Menneske og skænke en Lykke, som aldrig forgaar. Hans Frelserlykkelighed strækker sig ogsaa til dig, trods alle dine Fjend og Fald. Han vender med Vængsel paa, at ogsaa du skal lukke dit Hjerte op for hans Frelse, saa han kan drage ind i dit Hjerte og fylde det ved Haab og Tro. Ellers ved han, at han engang som Verdensdommer vil blive nødt til at give dig Lod blandt de onde, og da vil du komme i Nu, at det er din egen Skyld, men tænk dog over dette og gør efter det, inden det bliver for sent. Det vil engang blive for sent, men endnu er det Naadens Tid. Vænt dog den kostbare Tid!

Men i Fald du paa Spørgsmaalet, om du har grebet Lykken i Troen paa vor Frelser, giver en anden Slags Nej, et fragtomt og høvendes Nej til Svar og siger: „Al, jeg

To smukke Børnebøger

til ualmindelig billige Priser.

BARNESMIL
3 Fortællinger for mindre Børn
af
Frida von Kronoff
2 helsides kulørte Billeder
Pris 25 Cents.

VED SKIFTENDE BELYSNING
Fortællinger for større Børn og unge.
frit oversat af
Pastor J. Dalbo.
5 kulørte Billeder
Pris 40 Cents.

Ved skiftende Belysning
Fortællinger for Børn og unge.

Disse 2 Bøger, der begge er af eget Forlag, egner sig fortrinligt til Gaver for Børn baade i Søndagsskole og Hjem.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebraska.

har endnu ikke grebet det; jeg vilde jo saa gerne, men jeg kan ikke, der er saa meget gammelt, der binder mig" — saa er du jo dog et Menneske, som søger efter den store, Fornæelse, kære Sjel; og Gud sje Lov for det! Hvo der søger for Alvor, han skal finde! Men her gælder det „Enten-Eller“. Der maa vælges mellem det gamle og det nye. Hvad er bedst for dig at eje: Mismodet og Tvivlen, som du nu har, eller Haabet og Troen, som din Frelser vil give dig, om du lukker dit Hjerte helt op for hans Frelserord. Bliv dog ikke trætt paa Bejen! Skat dig til Guds Naavn Broen af bag dig til alt det gamle, der binder dig! Intet er at tabe, men at vinde. Se dog et tilbage mod Verden, men frem mod Sinneriges Rige. Fortrøst dig af et fuldt Hjerte til Jesu stærklighed og Naade, saa skal han tage dig ind i sin Frelseraad, gøre alt det gamle forbigaangt og se, alt skal blive nyt — og han skal forbande alle dine Tvivl til Haab og Tro samt skænke dig det evige Liv i Guds Rige.

sjørgeligste Ting inden for Guds Rige, fordi det mer end noget andet sinder Evangeliets Løb blandt Mennesker. Ven, det skulde dog vel aldrig være dig, som giver dette sprukne Svar paa Frelserens Spørgsmaal? I saa Fald, hvad er da Grunden dertil? — Jfe sandt, Grunden er den, at du tager det altfor lunfent med den indre Fornæelse fra Dag til Dag. Vil du da virkelig løbe trætt paa Salvejen? og det undgaaes ikke paa den Maade. Na nej, at byde din Frelser, som ofrede alt for dig, slikt et halvt Hjerte, det er hverken ham eller dig selv værdigt. Selv om der kommer Fjend og Fald og Trængsler, saa løst dog endelig bedende Hænder ingen. Skuff paa Herligheden, som opvejer al Træthed og Trængsel. Skuff:

„Det er en liden Tid, saa har du dundret, Saa er den gamle Strid med eet forvundet...“

Ved da Gud forny dit Hjerte, løst dit Blif mod det uynlige og evige, thi hver den, som holder ud indtil Enden, han skal frelses. Gud lade Løbet fuldendes for dig og mig i Jesu Naavn. Amen.

Pengene tilbage.

Send os en Dollar for det bedste Landbrugsblad i Verden, „Farm Journal“. Denne ene Dollar vil betale Subskriptionen paa „Farm Journal“ for hvert af Herrens Maanedre i fem Aar. Sætt Maanednummere for en Dollar.

Hvis De nogen Tid blir af den Mening, at De ikke synes om Bladet, eller af en eller anden Grund ikke vil holde det længere, saa kan De

skrive og la os vide det, saa skal vi med en Gang lante Fortællingen af det. Samtidig vil vi sende dem tilbage alt det af Subskriptionspengene, som lte er brugt op.

Hvis De ønsker at lante Bladet inden tre Maanedre, efterat De har sendt os en Dollar, saa vil vi lante det og sende Dem alle Pengene tilbage. Sætt deres Vælmæller eller den nærmeste Pant, om vi beder, hvad vi lobeet Gull paa, at „Farm Journal“ har holdt sine Letter i 35 Aar. Send os en Dollar for fem Aars Subskription lboq.

Farm Journal
281 W. Clifton Str., Philadelphia, Pa.